

## ת"פ 4118/12 - ג'ון ג'AMIL באשא נגד הוועדה המקומית לתוכנית ובניה מבוא עמוקים

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לעערורים פליליים

עתפ"ב 19-12-4118 באשא נ' הוועדה המקומית לתוכנית ובניה מבוא עמוקים

בפני כבוד השופטת תמר נסימ ש'  
מערערים ג'ון ג'AMIL באשא  
נגד  
הוועדה המקומית לתוכנית ובניה מבוא עמוקים  
משיבים  
**פסק דין**

1. לפני ערעור על הכרעת דין מיום 15.07.19 ואזר דין מיום 11.11.19 של בית משפט השלום בבית שאן (כב' השופטת דלית שרון גרין), במסגרת הורשע המערער בשימוש במרקען ללא קבלת היתר דין ושימוש במרקען בסתייה מהוראות היתר (עבירות לפי סע' 204(א) ו-204(ב) לחוק התכנון והבנייה, תשכ"ה - 1965 (כנוסחו טרם תיקון 116 לחוק (ולהלא: "החוק")), ונגזרו עליו קנס בסך של 38,000 ל"נ וחטימה על התcheinות שלא יעבור על הוראות החוק במשך שלוש שנים. עוד צווה המערער להרים את הבניה נשוא העבירות ולהסביר את המצב לקדמותו.

### ההילך בבית המשפט קמא -

2. כנגד המערער הוגש ביום 1.6.16 כתוב אישום. על פי עובdotיו, המערער היו בעלים של מחצית מהזכויות במרקען הידועים כגוש 17525, חלקה 10, מג'ש א/1 (להלן: "**המרקען**"). נטען כי במהלך שנת 2014 ביצע המערער במרקען עבודות בניה ללא היתר או בסתייה מהיתר כדלקמן - סגירה חלקית של קומת מרتف במלס +0.00, בשטח של כ- 80 מ"ר, המיעוט בהיתר מיום 3.2.1997 לשמש כחניה לבתים מגורים, והסבטה כחלל המשמש חלק מבית מגורים; סגירת קומת עמודים חלקית במלס +2.40, בשטח של כ- 34 מ"ר והסבטה כחלל המשמש חלק מבית מגורים; בניית גג מעץ ורעפים במלס +5.00 בשטח של כ- 30 מ"ר.

טען, כי לכל הפחות מיום 15.12.15, המערער ביצע עבודות מתמכחות של שימוש ללא היתר ובסתיה מהיתר בתוספות הבניה הנ"ל.

3. בדין שהתקיים ביום 15.2.18 כפר המערער בעבודות כתוב האישום, וטען כי מאז 12.4.10 אין לו כל זכות במרקען, ובכך התמקדה הגנתו.

4. בהכרעת דין מיום 15.7.19 הרשע בית המשפט קמא את המערער בעבירות שיויחסו לו. בית המשפט קמא סקר את הראיות שהובאו בפניו, וקבע כי הוכח לו שבמרקען בוצעה עבירה בניה בלתי חוקית כמפורט בכתב האישום. את קביעתו זו סマー בית המשפט קמא על עדות המפקח מטעם המשיבה ועל המסמכים שהוגשו באמצתו, תוך שהוא מעניק לאלה את מלאה המשקל הראיתי. עוד קבע, כי הוכח בפניו שהבאים הרשומים של המרקען, למצער בתקופה שבין 17.4.16 ועד 8.9.13, הינו המערער.

עוד הוסיף וקבע, כי גרסתו של המערער בפני המפקח מיום 27.1.16, לפיה הוא בעליים של המרקען מושא הילר, כי המבנה משמש למגורים, כי הוא זה שביצע את הבניה כונה וחצי עובר למועד חקירתו וכי הוא פועל להשתת היתר, הינה גרסה אשר נמסרה מרוץ טוב וחופשי, וכל שנרשם בה נאמר על ידו.

5. בית המשפט קמא קבע כי עדות אחיו של המערער התאפיינה בחוסר עקביות ובסתירות בולטות, אותן פרט בהרחבה, ומכך לא ניתן לסמן ממצא עובדתי כלשהו על עדות זו.

6. ביחס לפרשת הגנה, בית המשפט קמא קבע כי עדות המערער הותירה רושם עgom. המערער שינה גרסתו פעמי אחד פעם בניסיון להתאים לשאלות ולמסמכים שהוצעו בפניו, סתר את עצמו ואת הגרסה שמסר בזמןו למפקח וכן את דבריו אחיו, אף לחלק מהשאלות נתן תשיבות מתחמקות ומתפתלות שאין ממין העניין, לרבות ביחס להিירוטו עם מפקח המשיבה.

7. עוד הוסיף בית המשפט וקבע, כי החלק הארי של עדות המערער בדבר העברת הזכיות במרקען לרעישתו הגב' דומיה באשא (ולהלא: "דומיה") ממנה נפרד, הינו עדות כבושא. לקביעת בית המשפט הסבירות של המערער מודיע נכבה העדות - כרצונו לשמר על שמן הטוב של דומיה ובנותיו - אינו מתאפשר על הדעת, אינו מתישב עם התבטאותיו במשפט ולא הובא עד רלוונטי כלשהו לתמוך בגרסה.

8. לבסוף, בית המשפט קמא קבע כי אוסף המסמכים שהוגשו על ידי הגנה להוכחת הטענה להעברת הזכיות לדומיה עוד בשנת 2010, יכול להוכיח לכל היוטר תשית ראייתית רעועה לצדים מסוימים שנעשה על מנת לקדם העברת בעלות זו. מנגד, הוצע נסחי הטابו המהווים ראייה חוזכת לבעלויות המערער במרקען, לכל הפחות מיום 17.12.18 עד ליום 8.9.13. בעלותו של המערער במרקען מקיים את אחוריותו לבניה ואת אחוריותו לקבלת היתר בניה, בין אם הוא משתמש במבנה בפועל ובין אם לאו. הראייה כי המערער הינו הבעלים לא נסתרה על ידי המערער. בית המשפט קמא דחה את הטענה כי הבעלות לא העברה בשל העיקול על שהוטל על הנכס. לקביעתו, לא הייתה מניעה חוקית מהשלמת העסקה על ידי רישום הערת אזהרה. יתרה מכך, העובדה שמונה כונס נכסים לנכס עוד ביולי 2010 מעוררת תהיה שמא הקשיים הכלכליים, להם היה ללא ספק מודע המערער, היו המניע לניסיון להעברת הזכיות לרעישתו. גם בהקשר זה בלטו בחסרונו ראיות שלא הובאו, כגון אחיו של המערער, אשר לא נשאל מWOOD אודות היחסים בין המערער לדומיה. דומיה עצמה לא הובאה על ידו לעדות ואף לא אביה, אשר

לטענת המערער הוא שביצע את הבניה בפועל. גם לא הובא בן משפחה אחר להעיד על מקום מגורי המערער בבית אמו.

9. לsicום, בית המשפט קמא מצא כי הוכחו לו עובדות כתוב האישום מעבר לכל ספק סביר. המערער אף הודה בעצמו בבניית גג העץ והרעפים, משכך הורשע בעבירות שיזוסו לו בכתב האישום.

10. בגור דין מיום 11.11.19 עמד בית המשפט קמא על חומרת העבירות בהן הורשע המערער, הפוגעות בשלטון החוק, פגעה הבאה לידי ביטוי בהפרת המדיניות התכנונית, שחלק ממטרותיה הן מניעת סכנה בטיחותית, הקפדה על יישום תפיסה תכנונית רחבה לקידום טובת הציבור והפרט ומניעת הנאה מפרי העבירה.

אף על פי כן, נוכח משך השימוש שהוכח (לכל הפחות מיום 15.12.15 עד ליום 1.6.16 בלבד) ולכך שעסקין בתוספות לבנייה בהיתר, הרי שהפגיעה בערכיהם הנ"ל איננה מן הגבותה.

11. במסגרת קביעת מתחם העונש ההולם הובאו בחשבון העובדה שלא הוכח נזק מעבר לגלום בעצם ביצוע העבירה, וכי מדובר בבניה קשה בהיקף של כ - 140 מ"ר שבוצעה במהלך שנת 2014, שהשימוש בה החל בשנת 2015 וכותב האישום הוגש בשנת 2016. בהמשך נבחן אף מצבו הכלכלי של המערער, שעל פי טענותיו היוו פרוד ומתקיים מעבודתו כסוכן תיירות ומשלם מזונות לילדים. אולם, לאחר שטענות אלה לא הוכחו, לא ניתן להן משקל ממשמעות. לאור כל האמור, ובשים לב למединות הענישה הנוגעת, נקבע מתחם עונש הכולל קנס שנע בין 15,000 ועד 45,000 ל"נ.

12. בובאו לקבוע את העונש הרاءו, בית המשפט קמא הביא בחשבון שיקוליICI המערער נתול עבר פלילי, ומנגד - כי לא נטל אחראיות למעשה, לא הביע תוכנה ביחס לחומרתם וביקש רק להתחשב במצבו הכלכלי והמשפחתי, אשר דבר ממנו לא נתמן בריאותו המקורי. עוד הובאו בחשבון אופי המעשים והצורך בהרטעת היחיד והרבבים, שעה שעקבות הבניה הוכרו כ"מכת מדינה". בהתחשב בכלל השיקולים, הושת הקנס כמפורט לעיל וכן חייב בחתימה על התחייבות כספית להימנע מעבירה על הוראות החוק. עוד צווה המערער להרים את גג העץ והרעפים, וניתן צו להקמת המבנה ביחס לסגירות שבוצעו בគומת העמודים ובקומה המרתף, אלא אם יהו בידיו היתרים לכך.

#### **טענות המערער -**

13. המערער מלין על תוצאת הכרעת הדיון. לדבריו, נפלה שגגה בקביעה לפיה הוא בעלי המקרא עליון, שעה שהוכח באמצעות מסמכי מיסוי מקרא עליון שנערכו שנים עוגר להגשת כתב האישום, כמו גם תצהירים ושטר מכר, כי זכויותיו הועברו מלואן על ידו במתנה לדומיה. המערער אף אינו משתמש במקרא עליון שכן הוא מתגורר אצל אמו בכתובת אחרת, בעודה מתעודת זהותו שהוצגה בהליך קמא.

- .14. המערער טוען כי בית המשפט קמא שגה בכך שהתעלם מהמסמכים, אף שגה בקביעה כי המערער יכול היה לרשום לטובות דומה הערת אזהרה בדבר העברת הזכיות, אף שעל הנכס הוטל עיקול ומונה כונס נכסיים לניהולו. משעה שמונה כונס נכסיים, לא יכול היה המערער להשלים את העברת הזכיות.
- .15. המשיבה ידעה כי כתב האישום הוגש נגד האדם הלא נכון וביקשה להטעת את בית המשפט קמא, על מנת להוכיח בדיון את הגשתו כפי שהוגש. המערער טוען כי כפר בעבירות שייחסו לו, והיעד בהליך קמא כי לו ולאחיו הירות חבירת רבת שנים עם המפקח מטעם המשיבה, בשלה נמנע מחשיפת פרטי האישים במסגרת גביית העדות על ידו, ובכלל כך עובדת הפירוד מדומה. זאת ועוד, הדברים שנאמרו למפקח במסגרת ההודעה שנגבהה נאמרו באופן חבירי, מבלתי שהמערער הזהר מראש על ידי המפקח, ללא שיחת שימוש רשמי ולא שהמערער סבר כי יאלץ ליתן את הדיון על הדברים בבואה היומם. המערער לא זומן לחקירה, והוכיח שהוגש בעניין זה (הזמן שנשלח) לא נשלח כתובתו המוכחת.
- .16. בפני בית המשפט קמא העיד המערער כי בשל השתיכותו לעדה הבפטיסטית אין הוא יכול להתרשם באופן פורמלי, ולפיכך ביןו לבין דומה קיים הסכם המסדר את הפירוד ביניהם.
- .17. לגופו של עניין, תמונות המבנה עליו חתום בפני המפקח הינו אכן תמונות הבית שהקים בשנות ה - 90, וחלקו מצולמות מבית אחיו. בחקירתו בפני המפקח לא ידע את סיבת החתמתו על תמונות אלה, אך בחקירה בבית המשפט הבahir כי אין קשר בין המיחס לו בכתב האישום. את הגנות והרעפים אכן בנה אך זאת בשנת 2006 - 2007, ואין לכך קשר לעבירות בכתב האישום.
- .18. המערער מוסיף כי איינו יודע מי ביצע את העבודות המיחסות לו בכתב האישום. דומה היא שהזמין את הקבלן ושכרה את שירותו לצורך הבניה, ובהקשר זה אף הפנה לעדות אחיו ולעדות האדריכל אשר הגיע את התכניות.
- .19. שגה בית המשפט קמא עת התעלם מהוראות חוק המתנה, תשכ"ח-1968 אותן צריך היה לקרוא עם הוראות חוק המקראען, תשכ"ט - 1969. אפילו היה מקום לקבל את הקביעה כי במקרה זה עסקין רק בהתחייבות לעשות עסקה, הרי שעסקין בהתחייבות סופית ומוגמרת על פי סע' 6 לחוק המתנה. שכן, המערער חתום על יפו כוח בלתי חוזר לטובת השלם העסקה באמצעות בא כוחו עוד בשנת 2009, כעולה משטר המכר החתום בידי בא כוחו. לכך יש להוסיף כי במרוצת השנים רוככה המגמה בפסיקה ביחס לדרישת הכתב לשם ביצוע עסקה במקראען ובעניין כאן, נוכח כלל המסמכים המעידים על השלמת העברת הזכיות לדומה, היה על בית המשפט לקבוע כי המערער העביר זכויותיו כטענתו.
- .20. שגגה נוספת נפללה בהכרעה קמא, בכך שקבע כי העברו חלק מהזכויות בלבד. זאת, חרף התצהיר והshawmot המתקנות.

.21. בהתייחס לגור הדין, המערער מלין על היעדר אחידות בענישה. לדבריו, כנגד אחיו, שהינו הבעלים של מחציתן הנוספת של הזכיות, הוגש כתוב אישום דומה, ונגזר עליו קנס בסך של 20,000 ₪ בלבד - כמחצית מההשחת כאן. יתרה מכך, הকנס שהושת עלי נקבע ברף העליון של המתחכם, שנקבע ללא הצדקה של ממש.

.22. בדין בערעור הוסיף המערער טיעונים כנגד עדותו של המפקח, והוסיף כי כוון הוא לא מסוגל לבצע את צו הריסת השהשות עליון, מאחר ואין הוא מתוגדר במרקען.

#### טענות המשיבה -

.23. המשיבה מצדה סומכת ידיה על פסק הדין ומבקשת לדחות את הערעור.

.24. בניגוד למסמכים אוטם הציג המערער, הרישום בטאבו הינו בשם שלו. נסח הטאבו הוגש בהליך כאמור לא כל התנגדות. כן הוגש תשריט חלוקה שאושר ביום 16.12.2016, ממנו עולה כי המערער הינו הבעלים של 409 מ"ר בחלוקת 2/24. מדובר בחיקוק המצוי בחזקת תקיןות, ומהווה עם נסח הרישום ראייה חותכת לתוכנם. יתרה מכך, מנשח הטאבו עולה כי למערער היו זכויות נוספות במרקען - זכות חכירה ובסה"כ 1000 מ"ר. משכך, אף אם העביר חלקים לדמייה, יש ברשותו בין בחכירה בין הבעלות חלקים נוספים.

.25. הטענה כי לא היה יכולתו להשלים את הרישום לאור העיקול שהוטל על המרקען מופרcta ביום 13.09.2013 בוצעה חלוקה של המרקען, ועל שמו של המערער נרשמו 409/818 חלקים. משכך, מאותו מועד לא הייתה כל מניעה להשלמת רישום הזכויות במרקען. יתרה מכך, ביום 16.12.2016 אושר תשריט איחוד וחולקה שהגיש המערער בעצמו בחתימתו כבעליהם, באופן שאינו מתישב עם טענותיו כי אינם הבעלים.

.26. אשר לטענות המערער בעניין "יפוי הכח הבלתי חזיר, הרי שעסוקין בטענה אשר הוועלהה לראשונה במסגרת הליך הערעור. "יפוי הכח לא הוצע בהליך כאמור, ואף במסגרת הערעור לא התבקרה הציגו. חזקה כי "יפוי הכח מצוי ברשות ב"כ המערער, שכן לטעתה המערער מכוחו חתום בא כוחו על שטריו המכרכ. משכך, אי הציגו נזקפת לחובתו. מילא אין הטענות מתישבות עם חתימתו בהמשך כבעליים במסגרת הצעת החלוקה במרקען (ת/11) וקידום עניין זה.

.27. בהתייחס לטענתו של המערער לגבי כתובתו - מתעודת ההזהות עולה כי מז' 2001 הוא מתגורר בנצרת, וכל שהוגש מתיחס לשינוי כתובות בנצרת, באופן העומד בסתרה לטענתו שנפרד מדמייה עבר לנצרת רק בשנת 2009.

.28 אשר לטענות המערער ביחס להיכרתו עם המפקח, הרי שמדובר בטענה כבושא, וכך גם הטענה בדבר הדברים שנמנעו מלספר לו נוכח אותה היכרות, אשר עלתה רק ל夸רת סוף שמיעת הראיות. באותו עניין מוסיפה המשיבה וטענת כי חקירותו ניתנה מרצון חופשי, כאשר הסגנור לא העלה כל טענה לקיום משפט זוטא. בית המשפט קמא פירט ונימק מדוע נסマー על הדברים שנאמרו בחקירה, והעדיף אמרתו זו של המערער על פני עדותו במשפט. כן הבHIR על מה סマー יתר קביעותי, לרבות חסרונו של ראיות זמניות מטעם המערער.

.29 בהתייחס לגזר הדין, נטען שהקנס שהושת על המערער הולם וסביר, אף נמצא בתחום הענישה הנמוך. טענתו של המערער בדבר חוסר האחדות בענישה בהשוואה לאחיו הינה מוטעת, היות והאח הורשע על פי הודהתו בהזדמנות הראשונה ללא ניהול הוכחות ובעבירות בהיקף שונה, כאשר אף נסיבותו האישיות קשות יותר.

#### דין והכרעה -

.30 לאחר שעניינו בהודעת הערעור ובתיק קמא ולאחר ששמעתי את הצדדים, הגיעו לכל מסקנה שדין הערעור להידחות. להלן א נמק טעמי.

.31 ראשית, אציין כי עיקר טענות המערער נוגעות לקביעות העובדות של בית המשפט קמא ולמצאי מהימנות. במיוחד, הלכה היא שבית משפט שלערעור אינו נוטה להתערב באלה. הלכה זו יסודה ביתרונו של הערכתה הדינונית בכל הנוגע להתרומות ישירה ובלתי אמצעית מהעדים המופיעים בפניה (ראה למשל ע"פ 08/08/2032 ג'בלי נ' מדינת ישראל (ימים 17.1.11); ע"פ 08/08/5636 פלוני נ' מדינת ישראל (26.1.2009); ע"פ 2314/07 חאלדי נ' מדינת ישראל (26.1.2009)). לא ראייתי בעניין שלפני ציוקן כלשהו לסתות מהלכה זו. לא נוכחתי בעותות כלשהי בהכרעת הדין של בית המשפט קמא. הממצאים שקבעו כמו יתר קביעותיו מעוגנים היטב בראיות שהובאו ומתחשבים עמן.

.32 כאמור, בית המשפט קמא הרשע את המערער בעבירות של שימוש ללא היתר ובסתיה מהיתר. אין מחלוקת כי הבניה נשוא כתוב האישום נעשתה ללא היתר. בהקשר זה לא טען המערער מאום, לא בפניו ולא בערכאה קמא. כך אף ביחס לעצם השימוש. עד כה לא ניתן היתר לדבר מלאה.

.33 עיקר טענת המערער הייתה כי לא ניתן להרשיעו בעבירות שיוחסו לו, שכן הוא فعل העביר את זכויותיו במרקען לדמייה עוד בשנת 2009, וכי הוא עצמו מaudit מוגדר בבית אמו בניצרת.

.34 בדחוותו טענה זו, בית המשפט סマー קביעותיו על הודהתו המפורשת של המערער עצמו

בפני המפקח כי המקעקן בבעלותו, כי הוא שביצע את הבניה בניגוד להיתר וכי בדעתו להכירה. עוד סמך קביעתו על נסחי רישום המקעקן, מהם עלה כי בכל המועדים הרלוונטיים לכתב האישום (ועד למועד זה) המערער עצמו הינו הבעלים הרשום במקעקן, וטענתו העומדת בסתרה לאלה, לא הוכחה.

.35 אשר להודאתו בפני מפקח המשיבה - בדיון נקבע כי ניתנה מרצון טוב וחופשי, שלא הועלתה כל טענה על ידי המערער ביחס לכך עת שהוגשה. טענתו לאחר מכן (ולראשונה בלבד) במסגרת פרשת ההגנה כי לא הסגיר בפני המפקח את מצבו המשפחתית על מנת שלא לפגוע במשפחתו נתענה בועלמא, אינה מתישבת עם ההיגיון ומילא כבושא ללא כל הסבר מניח דעת. קביעותו של בית המשפט כאמור בהקשר זה מקובלות עליי قولן.

.36 אשר לтиיעוד שצורך על ידי המערער במסגרת פרשת ההגנה - גם בו אין כדי ללמד כי המקעקן אכן הועבר לו דומה, וגם בעניין זה נכונות קביעותו של בית המשפט קמא כי אוטם מסמכים שהוגשו לרשות או התקבלו מהן הינם, לכל היותר, בבחינת **"תשתיית ראשונית ורעה לצעדים מסוימים שנעשו על מנת לקדם העברת בעלות צו"**.

.37 אין מחלוקת כי חרף עסקת המתנה הנטענת (אליה אדרש בהמשך), המקעקן נותרו רשומים בשמו של המערער, כעולה מנשכי הרישום שהוצעו. בהקשר זה משליך המערער מלא יהבו על הטענה כי לא היה ניתן לרשות הערת אזהרה לטובת דומה (כפי שקבע בשגגה, לשיטתו, בית המשפט קמא), שכן הנכס היה נתון תחת הליך כניסה ממשך הטעבו שהציג הוא, ושמועדו קודם לנשכים שהוצעו על ידי המשיבה.

בהקשר זה אביהר תחילה, כי טענה זו (בדבר העדר אפשרות לביצוע רישום) לא נתענה כלל מפני של המערער, ובחקירה ראשית ציין (ולראשונה) כי כלל אינם יודע מודיע טרם הועבר הרישום בטאבו לשם של דומה, וכי עליה היה להשלים את הרישום (עמ' 18 ש' 4-5). הטענה בדבר העדר אפשרות לרשות הערת אזהרה לטובתה עלתה לראשונה בסיכון המערער בערכאה קמא, ואף שם נותרה עולומה וחסירה הסבירים מספקים.

לגוף של עניין, לא הוכח דבר ולא הובא מאומן למד כי נעשה ניסיון כלשהו לרשות את הזכיות על שם דומה או למצער לרשות הערת אזהרה אודות העסקה, על מנת להיווכח כי אכן לא ניתן היה לעשות כן (במיוחד שעה שעסקת המתנה משנת 2009 מוקדמת לעיקול ולהליכי הכנס שנקטו בשנת 2010). המערער אף אינו מסביר מדוע לא נרשמו הזכויות או הערת אזהרה אודות העסקה בעת עריכת ההסכם (בשנת 2009) או במועד מאוחר יותר, לאחר שהוסרו אותן על זכויותיו כעולה מנשכי הרישום המאוחרים.

.38 יתרה מכך, על קיומה של עסקת המתנה המוגמרת מבקש המערער שנסיק מתוך שטר המכרכר (נ/4), שהוגש לרשותו בשנת 2013 (כל הנראה). בהקשר זה טען, כי מהעובדה שבאו חתום על שטר המכרכר בשם שני הצדדים (הumaruer ודומה) נובע כי היה בידיו ייפוי כוח בלתי חוזר לצורך כך. ייפוי כוח כאמור מעיד על כך שבחינת המערער - עסקת המתנה הייתה עסקה מוגמרת. טענה זו נתענה לראשונה לרשותה

בערעור, וטענת המערער כי היה מקום להסיק את הדברים מתוך הראיות בערכאה כאמור שעה שהטענה לא נטענה שם, דינה למצער להידחות.

לגופו של עניין, המערער לא הציג את ייפוי הכוח הנטען, לא בערכאה כאמור ואף לא לפני. כפי שצוין על ידי המשיבה, לכואורה מדובר במסמך המצוי בידי המערער (שכן מכוחו, כך נטען, נחתם שטר המכרכ). משכך, אי הצגתו נזקפת לחובתו של המערער על פי הכלל הנקיוט בדבר אי הבאת ראייה חיונית. זאת ועוד, בניגוד לכואורה לאותו ייפוי כוח נטען, המערער הוסיף לנוהג במרקען מנהג בעליים - כך עולה מתרשים חלוקה שהגיע בשנת 2014 עליו חתום כבעליים (ח/11) וושאושר בשנת 2016, כאשר קידום ההיתר על ידי דומה מתבצע רק בשנת 2018 (נ/8).

.39 נconi קבע בית המשפט כאמור בכל הנוגע לגרסת ההגנה (שכאמור עומדת בסתריה גמורה לעדות המערער בפני המפקח) כי מדובר בגסה חסירה עד מאד. כך, ובנוספ' לאמור לעיל, לא הוגש הסכם המלמד על העברת הזכויות מהמערער לדומה ואף לא הוזג הסכם הפירוד הנטען, וזאת ללא כל הסבר. דומה לא התיצבה להעיד מטעם המערער אודות בעלותה במרקען ואף לא אביה, אשר לפי הטענה ביצע את הבניה. המערער לא העמיד בפני אחיו שאללה כלשהי אודות היחסים בין דומה למד על הפרידה בין השניים, באופן שיכל לצקת תוקן של ממש לטענה, ואף לא הובא עד ללמידה על מקום מגוריו של המערער. יוער בהקשר זה של המגורים, כי טענת המערער שהוא מתגורר מאז הפרידה בנסיבות לא נתמכה בראייה אודות מועד המעבר לשם, וניסיונו להיתלות ברישום בתעודת הזהות מעלה כי עוד קודם למועד הפרידה נצחה מופיעה כתובתו בתעודה.

.40 עיון מעלה כי בדיון מצא בית המשפט כאמור דברי המערער, אשר כבש גרטסו וסתור עצמו פעמי אחר פעם, כבלתי מהימנים. כך אף צדק שעה שדחה את עדות אחיו של המערער שלא ראה ליתן בה אמון, ונימוקיו כולם מתקבלים עלי.

#### **לסיכום, שלא נמצא כלשהו להתערב בהכרעת הדין, הרי שהערעור עליה נדחה.**

#### **אשר לגזר הדין -**

.41. במידע, ערכאת הערעור איננה גוזרת את עונשו של נאשם מחדש, והתערבותה בעונש נעשית במקרים חריגים בלבד. גם בעניין זה לא מצאתי סטוטה מהכלל האמור.

.42. קביעותו של בית המשפט כאמור לעניין חומרת העבירות שבוצעו, הערכיהם המוגנים באמצעותן ומידת הפגיעה באלה מקובלות עלי. בית המשפט כאמור בוחן את כלל השיקולים הרלוונטיים וקבע מתחם ענישה שנראה בנסיבות העניין סביר ומאוזן.

.43 איני מקבלת את טענת המערער בדבר חוסר אחידות בענישה. מצב הדברים בעניינו של המערער שונה מזה של אחיו באופן מצדיק קביעות שונות. כך, היקף העבירה שיוחס לאח, ומכאן חומרתה, קטן מזה של המשבב. נסיבות חייו, כעולה מטיעוני הצדדים, אף הן שונות מרכבות וקשוט. זאת ועוד, כאמור, המערער לא טרח להביא בפני בית המשפט כמו כל ראייה המעידת על מצבו האישי הנוכחי או על קשיים כלכליים, באופן מצדיק קביעת מתחם קנס שונה או סטייה מהמתחם שנקבע.

.44 אשר לצו ההרישה - תכליתו של זה אינה עונשית אלא הסרת הבניה הבלתי חוקית. בעניין CAN נסמן הצו על הקביעה כי המערער הינו הבעלים של המקראקען (בין היתר על סמך הודהתו). משכך, אין לשעות לכל טענה מפני כתעת כי נמנע ממנו מלבצעו.

**לאור האמור לעיל, הערער על גזר הדין אף הוא נדחה.**

ניתנה היום, ט"ז סיון תש"פ, 08 יוני 2020, בהעדר הצדדים.